

Meespelen met de jeugd

In een partij tegen een jeugdspeler word je uit je ritme gehaald. Ga daar maar van uit. Ik vind dat lastig, maar stiekum ook wel een uitdaging. Hij snel spelen? Ik ook. Hij achteloos moeilijke beslissingen nemen? Ik ook. Hij domme fouten maken? Ik niet.

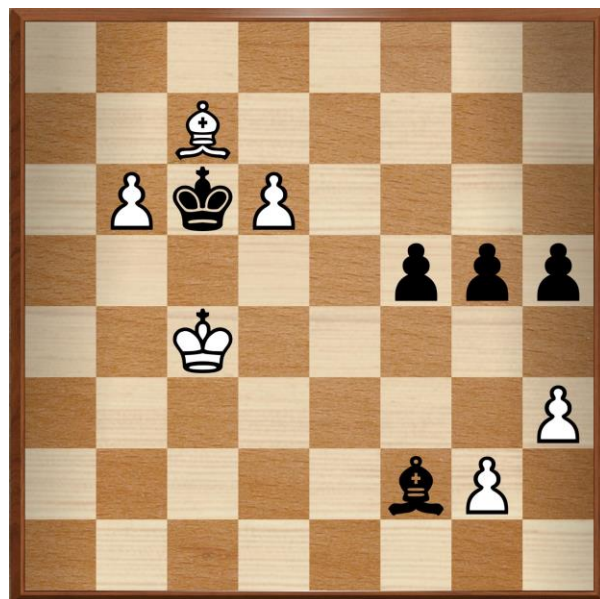
In mijn ontmoeting met jongeling Max Kanbier op dinsdag 3 februari jl. mocht ik weer eens oefenen in dat jeugdrítme. Mijn tactiek in zo'n partij is heel simpel: in de opening een actieve positie opbouwen, snel een pion (of meer) winnen, het middenspel overslaan, stukken ruilen, pion naar de overkant: 1-0. Overigens vind ik dat in partijen tegen senioren ook wel een fijne tactiek, dus u bent gewaarschuwd.

U begrijpt al: het liep anders. Aanvankelijk niet trouwens. Max speelde de opening zoals alle jeugdspelers dat doen, alsof het verplichte kost is, nodig om pas daarna de wedstrijd te beginnen. Ik deed voor de gelegenheid mee en al rond 5 over 8 hadden we de onderstaande stelling bereikt, na 21 zetten. Wel een lekkere stelling, vond ik. Ik zag mezelf al

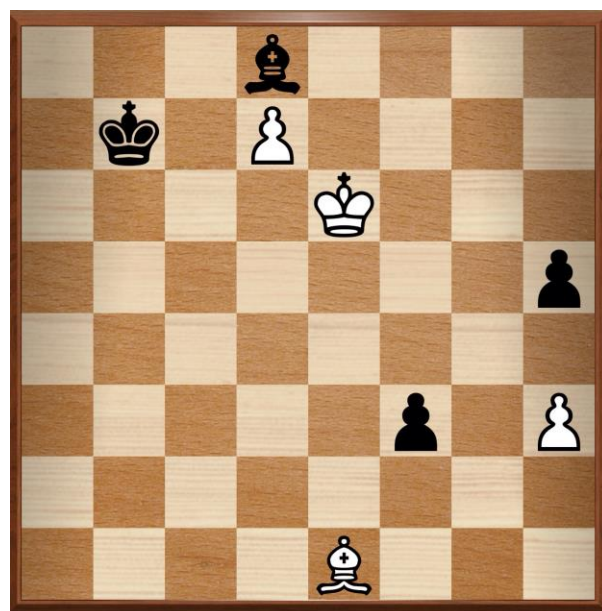
snel thuis. Een gladdé overwinning op het conto, geen verhoging van het adrenaline-niveau, geen slapeloze nacht, heerlijk. Max vertelde me later dat hij in deze positie de aandrang om op te geven maar net kon weerstaan. In zijn situatie zou ik er ook niet veel zin meer in hebben gehad. Zwart staat hopeloos. Zie het diagram.

Maar ik zei al, het liep niet volgens plan. De situatie veranderde door een paar foutjes van mijn kant. Het witte voordeel werd kleiner en Max begon op te fleuren. Ik was gewaarschuwd: een paar uur voor de partij had ik op het 6 uur-journaal gezien dat pubers weliswaar voor 10 uur 's ochtends niet kunnen presteren, maar 's avonds als de besten, dus ik begon me al zorgen te maken. Maar nadat ik dit soort negatieve gedachten weggedrukt had begon ik het weer rooskleurig in te zien. Ik stond nog steeds een pion voor en waarom zou ik niet gewoon alsnog winnen. Zie het tweede diagram.

Geen makkelijke stelling meer, zeg maar gerust heel moeilijk, maar ach, wat zou het. We hadden beiden weinig tijd over, dus ging het op gevoel en zeker niet perfect verder: 44. b7 Kxb7 45. Kd5 g4 46. Ke6? (beter is 46. hxg4!) f4 47. La5 f3 48. gxf3 gxf3? (48.....gxh3 zou na 49. Le1 h2 50. Lxh4 h1D 51. d8D Dxf3 tot remise leiden, lijkt me) 49. d7 Lh4 50. Le1 Ld8. En precies hier, juist toen Max dacht de veilige haven bereikt te hebben en remise aanbood, dacht ik nog even rustig na en vond ik een laatste kansrijke route. Zie het derde diagram hiernaast.

Ik won na 51. Kf7 Kc6? (in plaats van 51.....Kc6? had zwart met h4! gevolgd door Kc7, of andersom, nog net remise kunnen maken. Na 51.....h4! 52. Ke8 Kc7 53. La5+ Kc6 zie ik niet hoe wit verder komt). 52. Ke8 Lf6 53. d8D Lxd8 54. Kxd8 (zwart verovert nu de witte loper, maar is daarna niet meer op tijd om de witte h-pion te stuiten). Zie het laatste diagram. "Meespelen met de jeugd" is leuk, maar wel vermoeiend; je moet tegen mentale 'achtbanen' kunnen!

Jan Willem Duijzer

